

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Szyborska

Protokolant: Anna Domalewska, apl. radc. Piotr Sobczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście w W.: Agnieszki Małyszki i Joanny Sobiechart

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 10 kwietnia 2015 roku i 25 czerwca 2015 roku,

sprawy **P. R. (1)**

syna M. i J. z domu P.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 października 2010 r. w W. przy Al. (...) na przystanku autobusowym przy hotelu (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela wraz z zawartością dowodu osobistego seria i nr (...), karty bankomatowej Banku (...) SA, pieniędzy w kwocie 41,15 zł, (...) Karty Miejskiej, biletu miesięcznego (...) oraz zdjęcia, o łącznej wartości 264 zł na szkodę A. Ł., przy czym w czasie popełnienia zarzucanego czynu jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona,

tj. o czyn z art. 278 § 1 i § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

ORZEKA

I. ustalając, iż zarzucany oskarżonemu czyn stanowił występki z art. 278 § 1 kk zw. z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i ustalając, iż łączna wartość skradzionych przedmiotów wynosiła 255,15 złotych (dwieście pięćdziesiąt pięć złotych piętnaście groszy), co stanowiło wykroczenie z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw, uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu występkę z art. 278 § 1 kk zw. z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i na podstawie art. 45 § 1 kw umarza postępowanie w zakresie wykroczenia z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw;

II. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. kwotę 1.476,00 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem kosztów obrony, udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk orzeka, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. R. (1) został oskarżony o to, że w dniu 18 października 2010 r. w W. przy Al. (...) na przystanku autobusowym przy hotelu (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela wraz z zawartością dowodu osobistego seria i nr (...), karty bankomatowej Banku (...) SA, pieniędzy w kwocie 41,15 zł, (...) Karty Miejskiej, biletu miesięcznego (...) oraz zdjęcia,

o łącznej wartości 264 zł na szkodę A. Ł., przy czym w czasie popełnienia zarzucanego czynu jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona,

tj. o czyn z art. 278 § 1 i § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 18 października 2010 roku funkcjonariusze policji w osobach J. B. (1) i S. C. pełnili służbę patrolową. Około godziny 14:00 na stacji M.(...) podjęli obserwację znanej im osoby z dokonywania kradzieży kieszonkowych – P. R. (1). P. R. (1) udał się na przystanek tramwajowy M.(...), gdzie wsiadł do tramwaju w kierunku W.. Na przystanku przy Dworcu (...) P. R. (1) wysiadł z tramwaju i udał się na przystanek autobusowy przy hotelu (...).

Dowód:

- wyjaśnienia P. R. k. 20, k. 70-71, ujawnione na k. 544v, k. 544v

- zeznania J. B. k. 14v, k. 72, ujawnione na k. 545, k. 545

Tegoż dnia, A. Ł. jechała autobusem linii 175, w kierunku Dworca Centralnego w W.. Jechała z przystanku przy ulicy (...). A. Ł. miała przewieszoną przez ramię torebkę, w torebce znajdował się czarny skórzany portfel. W portfelu o wartości 100 złotych znajdowały się: dowód osobisty, karta bankomatowa Banku (...) SA, pieniądze w kwocie 41,15 zł, W. Karta Miejska o wartości 60 zł, bilet miesięczny (...) o wartości 54 zł oraz zdjęcia, o łącznej wartości 255,15 zł. W autobusie był tłok. Na Placu (...) pasażerowie przeciskali się koło A. Ł., więc weszła ona w głąb autobusu.

Dowód:

- zeznania A. Ł. k. 7, k. 71-72, ujawnione na k. 579, k. 578-579

- protokół przeszukania osoby k. 3-5, ujawniony na k. 581

- oświadczenie k. 13, ujawnione na k. 581

Na przystanek autobusowy przy Alejach (...) koło hotelu (...) podjechał autobus linii 175, którym jechała A. Ł.. Otworzyły się drzwi i pasażerowie zaczęli wysiadać z przedmiotowego autobusu i wsiadać do pojazdu. Jednym z wysiadających pasażerów była A. Ł..

Dowód:

- wyjaśnienia P. R. k. 20, k. 70-71, ujawnione na k. 544v, k. 544v

- zeznania A. Ł. k. 7, k. 71-72, ujawnione na k. 579, k. 578-579

- zeznania J. B. k. 14v, k. 72, ujawnione na k. 545, k. 545

W tym czasie P. R. (1) wszedł w grupę pasażerów znajdujących się na zewnątrz pojazdu i zasłaniając sobie ręką wyciągnął z torebki A. Ł. portfel dokonując jego zaboru.

Dowód:

- wyjaśnienia P. R. k. 20, k. 70-71, ujawnione na k. 544v, k. 544v

- zeznania J. B. k. 14v, k. 72, ujawnione na k. 545, k. 545

P. R. (1) nie wiedział co znajdowało się w portfelu należącym do A. Ł.. Celem jego działania było zabranie pieniędzy z portfela, albowiem był głodny i potrzebował pieniędzy na jedzenie.

Dowód:

- wyjaśnienia P. R. k. 20, k. 70-71, ujawnione na k. 544v, k. 544v

Następnie P. R. (1) oddalił się, przyciskając do prawej kieszeni kurtki reklamówkę i wsiadł do tramwaju, gdzie został zatrzymany przez obserwujących zdarzenie funkcjonariuszy policji. P. R. (1) wydał dobrowolnie uprzednio zabrany portfel.

Dowód:

- wyjaśnienia P. R. k. 20, k. 70-71, ujawnione na k. 544v, k. 544v

- zeznania J. B. k. 14v, k. 72, ujawnione na k. 545, k. 545

- protokół zatrzymania osoby k. 2, ujawniony na k. 581

- protokół przeszukania osoby k. 3-5, ujawniony na k. 581

A. Ł., po opuszczeniu autobusu linii (...)udał się na do pociągu (...), do którego wsiadła jadąc do domu. W pociągu, podczas kontroli biletów zorientowała się, że nie miała portfela. Chwilę później do A. Ł.zadzwoił jej ojciec z informacją, iż odzyskano jej portfel, który był do odbioru na Komendzie. A. Ł.odebrała swój portfel wraz z zawartością i wróciła do domu.

Dowód:

- zeznania A. Ł. k. 7, k. 71-72, ujawnione na k. 579, k. 578-579

- oświadczenie k. 13, ujawnione na k. 581

P. R. (1) w toku niniejszego postępowania był badany sędowo – psychiatrycznie. Z treści przedłożonych opinii wynikało, iż stan psychiczny P. R. (1) odnośnie zarzucanego mu czynu ograniczał w stopniu znacznym jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 kk. Aktualny stan psychiczny pozwalał mu na udział w rozprawie. P. R. (1) choruje na psychozę paranoidalną oraz jest uzależniony od narkotyków.

Dowód:

- opinie sądowo-psychiatryczna k. 28-31, 421-422, 458, 497-499, 514-515, ujawnione na k. 581

- kwestionariusz wywiadu środowiskowego k.197-199, ujawniony na k. 581

- dokumentacja medyczna k. 509, ujawniona na k. 581

P. R. (1) był wcześniej karany sędownie.

Dowód:

- karta karna k. 27, 67, 130, 194-195, 229-230, 237-238, 335-336, 417-418, 535-536, ujawniona na k. 581.

P. R. (1), składając wyjaśnienia, zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jaki przed Sądem, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne. Opisał przyczyny swojego zachowania. Oskarżony opisał przebieg zdarzenia, w tym okoliczności znalezienia się na przystanku autobusowym przy hotelu (...). Opisał sposób, w jaki dokonał kradzieży. Wyjaśnił, iż kiedy otworzyły się drzwi autobusu linii 175, wszedł w grupę osób wysiadających i wsiadających do owego autobusu i jednej z kobiet wyciągnął portfel z torebki, przysłaniając sobie ręką. Sąd uznał powyższe wyjaśnienia za wiarygodne, gdyż korespondowały z zeznaniami J. B.

(1), z zeznaniami A. Ł., co do faktu dokonania kradzieży oraz były zgodne z przedłożonym w sprawie protokołem przeszukania osoby. Oskarżony składając wyjaśnienia zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie podkreślał, iż potrzebował tylko pieniędzy, a pozostałe rzeczy w nim się znajdujące zwróciłby, wskazując w jaki sposób by to uczynił. P. R. (1) dodał, iż nie zaglądał do portfela po jego kradzieży. Sąd nie miał podstaw do kwestionowania wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, co do tych okoliczności. Podawana przez oskarżonego okoliczność, iż jedynie chciał ukraść portfel dla pieniędzy, a jednocześnie nie wyrażał zainteresowania zaborem dokumentów była zgodna z doświadczeniem życiowym i nie cechowała się nielogicznością. Wersja przedstawiona przez oskarżonego nie była podważana w toku postępowania. W toku postępowania nie przedstawiono żadnego dowodu, który by tę wersję oskarżonego w sposób skuteczny podważał. Wyjaśnienia oskarżonego, iż nie zaglądał do portfela po jego kradzieży Sąd uznał za wiarygodne, gdyż korespondowały one z zeznaniami J. B. (1), który podał, iż oskarżony został zatrzymany zaraz po zdarzeniu, w wyniku jego obserwacji. Następnie P. R. (1) opisał okoliczności zatrzymania go przez funkcjonariuszy policji oraz wydania przedmiotowego portfela, przy tym dodał, iż oddał funkcjonariuszom policji „cały” portfel. Powyższy fragment korespondował z zeznaniami J. B. (1) oraz był zgodny z protokołem zatrzymania osoby, protokołem przeszukania osoby.

A. Ł., pokrzywdzona w sprawie kradzieży portfela, w swoich zeznaniach opisała moment przed kradzieżą portfela, podała, iż była pasażerką autobusu linii numer (...) oraz wskazała, w którym miejscu stała w autobusie. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. Ł.. Nie były one podważane w toku postępowania, a miały one drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Świadek A. Ł. opisała gdzie znajdował się jej portfel w momencie zdarzenia. Sąd uznał powyższy fragment zeznań za wiarygodny. Korespondowały one z wyjaśnieniami oskarżonego, który wskazał, iż wyciągnął portfel z torebki. A. Ł. wskazała gdzie wysiadła z autobusu linii numer (...). Okoliczność ta została potwierdzona w wyjaśnieniach oskarżonego oraz zeznaniach świadka J. B. (1), dlatego też Sąd dał wiarę zeznaniom A. Ł. w tym fragmencie. A. Ł. w swych zeznaniach podała, w którym momencie zauważyła brak portfela. W tym fragmencie, jakkolwiek zeznania te miały drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia, to Sąd uznał je za wiarygodne. W toku postępowania nie przedstawiono żadnego dowodu, który by podważał wiarygodność zeznań A. Ł. w tym fragmencie. Świadek A. Ł. składając zeznania wskazała na swoje przypuszczenia, gdzie mogło dojść do kradzieży, dodając, iż nastąpiło to podczas jazdy autobusem. W tym zakresie, z uwagi na fakt, iż były to tylko przypuszczenia, to Sąd nie poczynił na ich podstawie żadnych ustaleń faktycznych, nie stanowiły one podstawy do dokonania tychże ustaleń. A. Ł. zaprzeczyła jednocześnie by zgubiła portfel, czy by mogło dojść do jego kradzieży w drodze do pociągu (...) czy też w pociągu. Sąd, mając na uwadze wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania świadka J. B. (1), czy protokół przeszukania osoby uznał powyższy fragment zeznań A. Ł. za wiarygodny. A. Ł. opisała co znajdowało się w przedmiotowym portfelu, wskazując na wartość tychże rzeczy oraz szacując, ich łączną wartość na kwotę 265 złotych. Zawartość przedmiotowego portfela była zgodna z przedłożonym do sprawy oświadczeniem, jak i po części z protokołem przeszukania osoby. Sąd konfrontując zeznania świadka A. Ł. z protokołem przeszukania osoby, co do zawartości skradzionego portfela zauważył rozbieżności. W protokole przeszukania osoby brak jest biletu miesięcznego (...). Sąd mając na uwadze zeznania świadka S. C., jak i oświadczenie, dał wiarę zeznaniom świadka A. Ł. odnośnie tego, że w przedmiotowym portfelu w chwili dokonania kradzieży znajdował się także bilet miesięczny (...). Składając zeznania na rozprawie, A. Ł., nie była w stanie wskazać szczegółów odnośnie wartości, daty zakupu biletu miesięcznego oraz okresu użytkowania (...) Kary Miejskiej czy portfela przed zaistniałym zdarzeniem. Jednak nie miało to wpływu na negatywną ocenę zeznań świadka. Sąd wziął tu pod uwagę upływ czasu. Zeznania A. Ł. złożone w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem wzajemnie się uzupełniały i były konsekwentne.

J. B. (1), funkcjonariusz policji, który prowadził obserwację P. R. (1) i dokonał jego zatrzymania, w swoich zeznaniach wskazał na pełnioną przedmiotowego dnia służbę. J. B. (1) opisał w sposób szczegółowy i dokładny okoliczności w jakich doszło do zdarzenia na przystanku autobusowym, w tym okoliczności mające miejsce przed przedmiotowym incydentem. Sąd uznał w powyższym fragmencie zeznania J. B. (1) za wiarygodne, gdyż korespondowały one z wyjaśnieniami oskarżonego oraz zeznaniami świadka S. C. co do wykonywanych czynności w ramach pełnionej służby. Okoliczność zatrzymania P. R. (1) została potwierdzona w wyjaśnieniach oskarżonego oraz przedłożonym protokole zatrzymania osoby. Świadek J. B. (1), składając zeznania wskazał na dokonane czynności oraz potwierdził fakt dobrowolnego wydania rzeczy przez oskarżonego. Sąd dał wiarę zeznaniom J. B. (1) w tym fragmencie. Były on

spójne z wyjaśnieniami oskarżonego, jak i przedłożonym do niniejszej sprawy protokołem przeszukania osoby. Sąd mając na uwadze zeznania świadka S. C., załączone do niniejszej sprawy oświadczenie, jak i doświadczenie życiowe odmówił wiary wyjaśnieniom J. B. (1) odnośnie kwestii braku możliwości nie ujawnienia w protokole wszystkich rzeczy, co do których przeprowadzano czynność przeszukania. Świadek nie potrafił wyjaśnić, dlaczego w protokole przeszukania brak było wpisanej karty (...). Świadek J. B. (1) składając zeznania na rozprawie nie pamiętał szczegółów przedmiotowej sprawy, jednakże nie miało to wpływu na ich negatywną ocenę. Sąd miał tu na uwadze wpływ czasu oraz wielość rodzajowo podobnych spraw z uwagi na charakter wykonywanego zawodu. Zwrócić należało uwagę, iż J. B. (1) podtrzymał odczytane z postępowania przygotowawczego zeznania. Zeznania J. B. (1) złożone w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem wzajemnie się uzupełniały i były konsekwentne.

S. C., funkcjonariusz policji, który prowadził obserwację P. R. (1) i dokonał jego zatrzymania, w swoich zeznaniach wskazał na wykonywane czynności w ramach pełnionej służby. S. C. nie pamiętał okoliczności przedmiotowej sprawy. Składając zeznania S. C. opisał w sposób ogólny jak wyglądała czynność przeszukania osoby, jakie informacje umieszczane były w protokole przeszukania osoby oraz wskazał na wykonywane czynności po dokonaniu zatrzymania danej osoby. S. C. zeznając nie wykluczył możliwości nie wpisania do protokołu przeszukania wszystkich rzeczy, które zostały znalezione podczas przeszukania. Nie potrafił wskazać, dlaczego w sporządzonym do niniejszej sprawy spisie rzeczy ujawnionych brak jest wyszczególnionego biletu (...), tłumacząc, iż przyczyną tego mógł być fakt, iż bilet był umieszczony głęboko w portfelu, w związku z czym mógł nie zostać zauważony, a dopiero podczas odbioru rzeczy przez osobę uprawnioną, mógł zostać znaleziony. Sąd mając na uwadze doświadczenie życiowe w zakresie wyglądu biletu miesięcznego (...) uznał powyższy fragment zeznań S. C. za wiarygodny. Zeznania te były spójne z zeznaniami A. Ł., co do faktu, iż w portfelu znajdowała się także karta (...) oraz były zgodne z przedłożonym w sprawie oświadczeniem pokrzywdzonej, w którym wymienione zostały odebrane przez nią rzeczy. Jednocześnie Sąd odmówił wiary zeznaniom J. B. (1), o czym powyżej. Świadek S. C. składając zeznania nie pamiętał szczegółów przedmiotowej sprawy, jednakże nie miało to wpływu na ich negatywną ocenę. Jego zeznania miały ogólny charakter. Sąd miał tu na uwadze wpływ czasu oraz wielość rodzajowo podobnych spraw z uwagi na charakter wykonywanego zawodu.

W pozostałym zakresie zeznania S. C. nie stanowiły podstawy do ustaleń w sprawie.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne przeprowadzone **dowody z dokumentów**. Dokumenty zostały sporządzone w przypisanej im formie i przez organy do tego powołane. Nie były kwestionowane przez strony ani nie budziły wątpliwości Sądu. Wskazać należało w tym miejscu, iż Sąd zauważył rozbieżności pomiędzy zeznaniami świadka A. Ł., czy treścią oświadczenia odbioru rzeczy a protokołem przeszukania osoby. W protokole przeszukania osoby w zakresie zawartości skradzionego portfela brak jest wskazania biletu miesięcznego (...). Sąd rozstrzygając tą rozbieżność oparł się na wiarygodnych zeznaniach świadka S. C., który to świadek wskazał, iż ów bilet przy dokonywaniu spisu rzeczy mógł zostać przeoczony. Wskazać należało, iż bilet (...) był biletem papierowym. Mając powyższe na względzie, Sąd uznał, iż bilet miesięczny (...) znajdował się w przedmiotowym portfelu, a z uwagi na przeoczenie nie został ujawniony w protokole przeszukania osoby.

Sąd w pełni podzielił wnioski zawarte w **opiniach sądowo – psychiatrycznych** dotyczących P. R. (1). Opinie te zostały sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania, przez biegłych lekarzy psychiatrów – osoby posiadające odpowiednią wiedzę i doświadczenie zawodowe w danej dziedzinie medycyny. Treść tychże opinii nie budziła wątpliwości Sądu, ani nie były one kwestionowane przez strony. Rozpoznano u P. R. (1) chorobę psychiczną – psychozę paranoidalną i uzależnienie od narkotyków. Stan psychiczny P. R. (1) odnośnie zarzucanego mu czynu ograniczał w stopniu znacznym jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 kk. Z ostatniej przedłożonej do sprawy opinii wynikało, iż P. R. (1) miał upośledzoną zdolność do rzeczowej obrony, jednak aktualny stan psychiczny pozwalał mu na udział w rozprawie, a z uwagi na występujące objawy, konieczna była pomoc prawna. Przedłożone w sprawie opinie uzupełniały się wzajemnie.

P. R. (1) został oskarżony o czyn z art. 278 § 1 i § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

W myśl przepisu art. 278 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Przepis ten stosuje się odpowiednio do kradzieży karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego, zgodnie z art. 278 § 5 k.k. Jak stanowi art. 275 § 1 k.k., kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub dokument taki kradnie lub go przywłaszcza podlega odpowiedzialności karnej. W myśl art. 11 § 2 k.k. jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

W orzecznictwie wskazuje się, że znamiona przestępstwa kradzieży wyczerpuje bezprawny zabór cudzego mienia, przedstawiającego wartość materialną, w zamiarze przywłaszczenia. Ów zabór mienia następuje bezprawnie, bez żadnej do tego podstawy i bez zgody właściciela lub osoby, od której mienie zabrano (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98). Kradzieży od strony podmiotowej musi towarzyszyć tzw. zamiar bezpośredni kierunkowy. Niezbędne jest tu więc wykazanie, że sprawca miał świadomość znaczenia swojego działania, tzn. tego, iż zmierzał do przywłaszczenia rzeczy i jednocześnie chciał przywłaszczyć sobie cudzą rzecz ruchomą (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 maja 1999 r. V KKN 406/97). W art. 278 § 5 k.k. stypizowany został typ kwalifikowany kradzieży w postaci kradzieży m.in. karty bankomatowej. Opisane powyżej znamiona kradzieży należy odnieść także do dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby z art. 275 § 1 k.k. W przypadku kradzieży rzeczy ruchomej oraz równoczesnej kradzieży dokumentu, należy przyjąć kumulatywną kwalifikację (tak: uchwała Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 1978 r., VII KZP 1/78,; wyrok SN z 5 grudnia 1986 r., Rw 1090/85).

Wskazać należało, iż rozpoznając niniejszą sprawę, Sąd miał na względzie wytyczne i zapatrywania prawne wskazane przez Sąd Okręgowy wydającym wyrok uchylający wyrok Sądu Rejonowego z dnia 21 kwietnia 2011 roku do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd miał zbadać kwestię kradzieży biletu miesięcznego (...), którego wartość wpływała ówczasie na stypizowanie zachowania oskarżonego jako przestępstwa bądź wykroczenia.

Przenosząc powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy, to wskazać należało, iż zachowanie P. R. (1) nie wypełniło znamion występku z art. 278 § 1 w zw. z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Jednocześnie, z uwagi na ustaloną przez Sąd wartość skradzionego przez P. R. (1) mienia, 255,15 złotych, Sąd stwierdził, iż zachowanie w tym zakresie oskarżonego wypełniało znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że P. R. (1) w dniu 18 października 2010 roku dopuścił się zaboru w celu przywłaszczenia portfela. Wchodząc w grupę osób, pasażerów wysiadających i wsiadających do autobusu komunikacji miejskiej linii 175, wyciągnął z torebki damskiej należącej do A. Ł. portfel. Fakt dokonania kradzieży portfela został potwierdzony w wyjaśnieniach przez samego oskarżonego P. R. (1), który przyznał się do zarzucanego mu czynu, jak i wynikał z zeznań świadków J. B. (1), A. Ł. czy przedłożonego do sprawy protokołu przeszukania osoby. Również nie ulega wątpliwości, że w portfelu tym oprócz pieniędzy, które były celem zaboru oskarżonego, znajdowały się także dokumenty, w tym dowód osobisty czy karta bankomatowa, co wynikało z protokołu przeszukania osoby, zeznań A. Ł. czy oświadczenia odbioru rzeczy.

Jednakże w ocenie Sądu, gdy oskarżony dokonywał zaboru portfela, w którym znajdował się także dowód osobisty, czy karta bankomatowa, to nie obejmował on swoją świadomością zaboru w celu przywłaszczenia także tychże przedmiotów. Z wyjaśnień oskarżonego wynikało, iż celem jego działania było jedynie zdobycie środków pieniężnych. Zaprzeczył on, aby jego zamiarem objęty był zabór także dowodu osobistego i karty bankomatowej. W tym fragmencie, jak to wskazano powyżej, Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne, gdyż w toku postępowania nie przedstawiono żadnego dowodu, który by w sposób skuteczny podważał wiarygodność tychże wyjaśnień. Przeciwnego wniosku nie można było wywodzić również z samego zachowania oskarżonego po zdarzeniu, gdyż został on zatrzymany i ujawniono u niego przedmiotowy portfel z dokumentami zaraz po zdarzeniu, gdyż policjanci obserwowali znanego im z kradzieży kieszonkowych oskarżonego.

Wiedzą powszechną jest, że zazwyczaj w portfelu nosi się podstawowe dokumenty, takie jak dowód osobisty czy karta bankomatowa, to należało mieć tu uwadze fakt, iż P. R. (1) działał w stanie ograniczonej poczytalności w myśl art. 31 § 2 kk i z uwagi na to nie sposób ustalić, iż oskarżony choćby przewidywał, że w portfelu mogą znajdować się jakieś dokumenty i chciał dokonać ich zaboru w celu przywłaszczenia. Również z wyjaśnień oskarżonego wynikało, iż o znajdowaniu się dowodu osobistego czy karty bankomatowej w portfelu dowiedział się dopiero w momencie czynności przeszukania portfela, gdyż wydał go dobrowolnie po jego zatrzymaniu, które to miało miejsce w krótkim okresie czasu po dokonaniu kradzieży. Z wyjaśnień oskarżonego wynikało co zrobiłby gdyby w portfelu znajdowały się inne przedmioty oprócz pieniędzy, co jednoznacznie wskazywało, iż dowód osobisty czy karta bankomatowa nie były celem jego działania, a którym to celem były środki pieniężne. Celem działania zazwyczaj sprawców kradzieży kieszonkowej nie jest przywłaszczenie znajdujących się w portfelu dokumentów, lecz środków pieniężnych. P. R. (1) nie wiedział, iż w portfelu znajduje się dowód osobisty czy karta bankomatowa, a jego celem nie było usunięcie ich spod władztwa A. Ł., lecz kradzież samego portfela, w którym przypuszczał, że będą pieniądze. Działanie P. R. (1) nakierowane było na zabranie portfela, w którym miały znajdować się pieniądze, a nie zabór dokumentów i karty bankomatowej. Ustalając znamiona strony podmiotowej w niniejszej sprawie, Sąd miał na uwadze stan psychiczny oskarżonego w momencie zarzucanego mu czynu – jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu, zdolność pokierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona. Zachowanie oskarżonego P. R. (1), z uwagi na jego stan psychiczny, nie można było oceniać jak zachowanie przeciętnego człowieka, w pełni zdającego sobie sprawę z konsekwencji własnych działań. Uwzględniając powyższe, zdaniem Sądu, z zebranego materiału dowodowego nie wynikało, aby oskarżony P. R. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu przestępstwa, a dla możliwości przypisania oskarżonemu popełnienia danego przestępstwa koniecznym było, aby dana osoba wypełniła wszystkie znamiona, zarówno te opisane jako strona przedmiotowa, jak i te opisane jako strona podmiotowa. W ocenie Sądu, w realiach niniejszej sprawy, niewystarczającym było oparcie się jedynie na koncepcji tzw. zamiaru ogólnego w zakresie kradzieży.

W tym momencie należy wskazać iż Sąd ustalił, iż P. R. (1) dokonał kradzieży mienia o wartości 255,15 złotych, w postaci portfela o wartości 100,00 złotych, pieniędzy w kwocie 41,15 złotych, (...) Karty Miejskiej o wartości 60,00 złotych oraz biletu miesięcznego (...) o wartości 54,00 złote.

Kradzież należy do tzw. przestępstw przepołowionych. Oznacza to, że zakwalifikowanie czynu jako przestępstwo lub wykroczenie zależy od wartości mienia, którego zaboru dokonano bądź próbowano dokonać.

W czasie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu, czyn ten stanowił występki z art. 278 § 1 kk (kradzież mienia o wartości przekraczającej 250 złotych). Obecnie, czyn ten (kradzież cudzej rzeczy o wartości 255,15 złotych) stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw. Zgodnie z ustawą z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 roku, poz. 1247), przeniesiono niektóre czyny zabronione z kategorii przestępstw do kategorii wykroczeń. Treść art. 2 ww. ustawy nowelizującej wprowadził nowe brzmienie m.in. art. 119 kw, w ten sposób, iż odpowiedzialności podlega obecnie kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 roku (Dz. U. 2014 poz. 1220) minimalne wynagrodzenie w 2015 roku wynosiło 1.750 złotych, tj. obecnie kwota graniczna wynosi 437,50 złotych. Co do zasady, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, należy jednak stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy (art. 4 § 1 kk). Wobec czego w niniejszej sprawie będzie miał zastosowanie obecnie obowiązujący przepis art. 119 § 1 kw.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, że P. R. (1) wypełnił znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 119 § 1 kw. Wynikało to z jego wyjaśnień, z zeznań pokrzywdzonej, jak i z zeznań J. B. (1). Ponadto, mienie, którego kradzieży dokonał P. R. (1), opisano w protokole przeszukania osoby, jak i w oświadczeniu pokrzywdzonej. Z zeznań S. C. wynikało, iż rozbieżność w spisie ujawnionych przy przeszukaniu oskarżonego rzeczy a w oświadczeniu pokrzywdzonej, gdzie wskazała ona rzeczy, które odebrała z Komendy Policji, związana była z niewypisaniem wszystkich rzeczy do protokołu z uwagi na omyłkowe pominięcie biletu miesięcznego (...). Co do wartości wskazanych

skradzionych rzeczy, Sąd oparł się na zeznaniach pokrzywdzonej, których wiarygodność nie została w sposób skuteczny w tym zakresie podważona, a wskazana przez nią wartość nie miała charakteru granicznego.

Przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy, Sąd miał na względzie treść art. 45 § 1 kw, który stanowił, że karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Tym samym, ze względu, iż zarzucany czyn miał miejsce w dniu 18 października 2010 roku, jego karalność uległa przedawnieniu. W takiej sytuacji należało umorzyć postępowanie w zakresie wykroczenia z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. kwotę 1.476,00 złotych za obronę oskarżonego P. R. (1) z urzędu. Koszty te, jak to wynikało z oświadczenia obrońcy, nie zostały uiszczone w całości ani w części.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.